

зіставляти (порівнювати) з цілями і завданнями відповідних рівнів управління, потребами конкретних користувачів. Управлінська звітність - це живий організм, який постійно оновлюється, вдосконалюється і розвивається. Поява надлишкової інформації, викликає непродуктивні витрати на її отримання, відвертає увагу.

Висновки та пропозиції. Задля систематизування процесу підготовки управлінської звітності, у внутрішній системі управління варто чітко визначити джерела даних для отримання кожного звітного показника навіть із посиланням на конкретні бухгалтерські рахунки. Таким чином, буде сформований запит на необхідну управлінським службам облікову інформацію про майно, зобов'язання та господарські процеси, що допоможе встановити ступінь її деталізації на рахунках аналітичного обліку.

Використана література:

1.Євдокимов В.В., Тарасенко С.В. Система бухгалтерської звітності судноплавних компаній. *Збірник наукових праць Житомирського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки.* 2013. Вип. 4 (1). С. 40-50.

2.Писаренко Т.М. Послідовність впровадження управлінської звітності на промисловому підприємстві. *Збірник наукових праць Таврійського державного агротехнологічного університету. Серія: Економічні науки.* 2011. Вип. 2. С. 226-232.

3.Лагодієнко Н.В. Управлінський облік як складова системи контролінгу на підприємстві. *Бізнес-навігатор.* 2013. № 2. С. 251—254.

4.Галицький О.М. Роль і місце управлінського обліку в підвищенні ефективності використання матеріально-технічної бази сільськогосподарських підприємств. *Економіка та держава.* 2014. № 1. С. 36-39.

5.Гладій І.О. Управлінська звітність підприємства: принципи формування. *Глобальні та національні проблеми економіки.* 2018. Вип. 23. С. 604-608.

6. Сторожук Т.М. Особливості ведення обліку та формування звітності в сучасних умовах господарювання. *Сучасний стан та перспективи розвитку бухгалтерського обліку в Україні: матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції молодих науковців, аспірантів та студентів(м. Ірпінь, 28 лютого 2013року):2 ч. Державна податкова служба України: Видавництво Національного університету ДПС України, 2013.244с.Ч.1.С.200-203.*

Сторожук Т., к.е.н, доцент, кафедри
бухгалтерського обліку
Крутень Х., студентка групи ОПБ-17-1
Університет державної служби України,
м. Ірпінь, Україна

ОРГАНІЗАЦІЯ ТА МЕТОДИКА АУДИТУ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ

Вступ. Ведення бізнесу в ринкових умовах висуває підвищені вимоги до своєчасності, достовірності, повноти і якості інформації, яка має бути пристосована до запитів користувачів. У сучасних умовах особливе значення при прийнятті ефективних управлінських рішень відіграє фінансова звітність, саме вона є основним джерелом інформації про фінансовий стан суб'єкта господарювання. Але часті зміни в бухгалтерському обліку призводять, до помилок та перекручень інформації у показниках звітності підприємства. На

сьогоднішній день виникають непоодинокі випадки, коли інформація, яка відображається у фінансовій звітності неповністю співпадає з даними бухгалтерського обліку. Це пояснюється намаганням управлінського персоналу прикрасити показники діяльності підприємства з метою підвищення його інвестиційної привабливості та кредитоспроможності для цілої низки користувачів[1,с. 259-265]. Керівництво підприємств, прагне до підвищення розміру власного капіталу та скорочення своїх довгострокових та поточних зобов'язань. Так відбувається тому, що користувачів фінансової звітності цікавить тільки інформація про фінансові результати підприємства, його фінансово – майновий стан та спроможність підприємства отримувати прибутки в майбутньому. Тому аудит достовірності показника фінансової звітності є актуальним.

Дослідженням організації та методики проведення аудиту звітності на підприємстві займалися такі науковці як: Бурлан С. А., Гончарук Я.А., Кузик Н.П., Маутц Р.К., Петрик О.А., Подольський В.І., Робертсон Дж., Руденко Н. О., Рудницький В.С., Савченко В.Я., Усач Б.Ф., Шеремет А.Д. та інші.

Основна частина. Достовірність усіх об'єктів, що відображені в обліку, є необхідною умовою достовірності звітної інформації як про майновий стан підприємства, так і про результати його діяльності. Основною умовою цієї достовірності може виступати інвентаризаційний процес, який повинен зазначати не тільки характеристику елементів фінансової звітності, але й конкретизувати їх за якісними параметрами оцінки. Ця функція стосується всіх об'єктів, які використовуються та зазначаються в фінансовій звітності підприємства[3]. Для того, аби зрозуміло та правильно сформувані фінансову звітність, яка подається підприємством, потрібно дотримуватися певної методики дослідження фінансового стану підприємства. Вітчизняні дослідники, процес організації аудиту показників фінансової звітності, поділяють на такі етапи: планування; вивчення; оцінювання; встановлення достовірності; звітування[4].

До одних з найвагоміших етапів процесу аудиту фінансової звітності потрібно зарахувати етап оцінювання, на якому аудитор зобов'язаний одержати якомога більше інформації про об'єкт дослідження з метою аналізу та оцінки для наступного формування обґрунтованої думки, на підставі якої і формуватиметься висновок про достовірність фінансової звітності клієнта. Збір необхідних даних для їх оцінювання провадиться з використанням таких аудиторських процедур, як перевірка, спостереження, інспектування, запити і підтвердження, а також аналітичні процедури.

При правильності виконання зазначених етапів, є достовірність того, що інформація, яка зазначається в фінансовій звітності будь – якого підприємства буде оформлена в правильному, зрозумілому та відшліфованому вигляді.

Звичайно, що в кінці будь – якого дослідження зазначаються висновки. Результати аудиту фінансової звітності можуть бути оформлені у вигляді загального аудиторського висновку про достовірність фінансової звітності. Замовникам аудиту варто враховувати, що аудиторський висновок дозволяє встановити достовірність стану бухгалтерського обліку і звітності, разом з тим він

не може бути гарантією майбутньої життєдіяльності суб'єкта господарювання [5].

Щодо методів та прийомів, які використовуються при проведенні аудиту фінансової звітності, то виділяють такі: фізична та документальна перевірка, підтвердження, спостереження, опитування, аналітичні процедури, узагальнення[6]. Кожен з методів, які зазначені вище, аудитор використовує в своєму дослідженні підприємства але, якщо аудитор виявить можливі факти фальсифікації фінансової звітності та помилки у ній, то він повинен дослідити потенційний вплив помилок на показники звітності і здійснити додаткові процедури контролю.

Отже, підсумовуючи можна сказати, що організація аудиту фінансової звітності полягає у досить чіткому та законодавчо встановленому процесі, що формується на методах та етапах, які є невід'ємною частиною у якісній аудиторській перевірці. Але для того, аби ефективність проведення аудиту зростала і необхідно здійснити такі заходи:

- ознайомитись з аудиторським висновком і письмовою інформацією про результати попереднього аудиту, якщо такий проводився;
- організувати письмове направлення запитів фірмі, що здійснювала попередній аудит тощо;
- провести перевірку достовірності початкових і порівнювальних показників фінансової звітності;
- направити письмові запити для підтвердження відповідної інформації керівництву підприємствам і третім особам.

Висновки та пропозиції. Застосування на практиці поданих пропозицій з методики аудиту фінансової звітності підприємств дасть можливість звести до мінімуму властивий аудиторський ризик та ризик невиявлення, що, в свою чергу, дозволить уникати появи істотних помилок та реальніше оцінювати фінансово-майновий стан підприємства.

Використана література:

1. Хом'як Р.Л., Цюцяк І. Л., Цюцяк А.Л Організація та методика аудиту фінансової звітності суб'єктів господарювання. *Вісник Національного університету "Львівська політехніка"*. Львів: Вид-во Нац. ун-ту «Львів. Політехніка», 2008. С. 259-265.
2. Візіренко С.В., Методичні аспекти аудиту фінансової звітності підприємства: *Міжнародний науково-виробничий журнал «Сталий розвиток економіки»*. 2015. С. 176.
3. Барилко І.В. Методика аудиту фінансової звітності UBR: http://www.rusnauka.com/7_NITSB_2012/Economics/7_102958.doc.htm.
4. Гордієнко Н.І. Звітність підприємств. Х.:ХНАМГ. 2010. С. 231.
5. Виноградова М.О. Жидаєва Л.І. Аудит. К. : «Центр учбової літератури». 2014. С. 656.
6. Рядська В.В., Петраков Я.В. Аудит. К.: Центр учбової літератури, 2008. С. 416.